

Khóa Quân Tâm

Contents

Khóa Quân Tâm	1
1. Chương 1: Mở Đầu	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	3
4. Chương 3	4
5. Chương 4	6
6. Chương 5	7
7. Chương 6	8
8. Chương 7	10
9. Chương 8	11
10. Chương 9	12
11. Chương 10	13

Khóa Quân Tâm

Giới thiệu

Thể loại: Cổ đạiEdit: Tử Liên Hoa 1612Số chương: 10Nàng vốn là một hoàng hậu nhưng nàng biết đó chỉ là cái danh vị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoa-quan-tam>

1. Chương 1: Mở Đầu

Bên trong cung điện hoang tàn âm u, Quý Ấu Thanh đã cưỡi ra phượng bào uy nghiêm, trên người chỉ còn một bộ y phục màu trắng phong phanh.

Cánh cửa mục nát bị đẩy ra “Két” một tiếng, Thẩm Viện đặc ý đi đến trước giường, thản nhiên nói: “Bổn cung đây là đến xem, hoàng hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ ngày xưa bây giờ nghèo túng tới cỡ nào.”

Quý Ấu Thanh ôm đầu gối, ánh mắt ngẩn ngơ như đang lặng im suy nghĩ chuyện gì.

Móng tay được sơn vẽ rực rỡ nâng cầm Quý Ấu Thanh lên, Thẩm Viện hung ác nhìn nàng, giọng nói lạnh lùng: “Nếu ta là người sẽ tự mình chấm dứt, tránh cho bản mặt người khác.”

Quý Ấu Thanh bình tĩnh nhìn Thẩm Viện. Thiếu nữ từng xinh đẹp tươi vui, giờ đây đã trở thành lòng dạ độc ác.

Trên cung yến một tháng trước, sau khi Thẩm Viện dùng điểm tâm trong cung nàng xong đã sinh non, tất cả chúng cố đều chỉ vào nàng. Hoàng đế đương triều là Trác Diệp nổi giận lôi đình, đẩy nàng vào lãnh cung.

Nàng biết Thẩm Viện là người trên đầu quả tim của Trác Diệp, nhưng nàng không ngờ lần này Trác Diệp sẽ tức giận như thế, không thêm nề mặt Quý gia, nhất quyết phải trừng phạt mình.

Trác Diệp kiên trì chờ Quý gia đã lâu, Quý gia là thế gia tướng soái (chủ tướng cầm binh), trong tay giữ một phần ba binh quyền của Đại Hạ quốc. Nhưng nàng không dựa vào thân phận đích trưởng nữ của Quý gia để vào cung mà là số trời đã định.

Trác Diệp từng thể độc, cuộc đời này tuyệt không phé hậu. Hắn không giết được nàng, cũng không phé được nàng. Thẩm Viện muốn ép nàng tự sát, nàng cố tình không nghe theo ý bọn họ.

2. Chương 1-2

Edit: i'mheo

Ba năm trước, Quý Ấu Thanh và Thẩm Viện vẫn còn là những cô nương như hoa như ngọc.

Đầu xuân năm ấy, hai nàng ước hẹn cùng đi đạp thanh ở Lê Sơn chỗ ngoại ô kinh thành. Và hôm ấy cũng chính là lần đầu tiên các nàng gặp Trác Diệp - khi đó đang cải trang xuất cung. Giữa biển hoa như tuyết, thiếu niên cao lớn vững chãi, nụ cười tươi sáng, so sánh với hoa lê khắp núi hân còn tao nhã, rực rỡ hơn nhiều.

Sau này Quý Ấu Thanh mới biết, Trác Diệp chính là tân hoàng vừa mới đăng cơ, ngày ấy đến Lê Sơn tìm thần nữ theo lời của Tư Nguyệt Giám.

Theo quốc chế Đại Hạ, hoàng hậu của các đời đế vương đều là thần nữ, điều này thể hiện ước nguyện được thần linh phù hộ muôn đời của Đại Hạ. Trước mười sáu tuổi, thần nữ chuyển thể không khác gì người thường, phải đến sau khi mười sáu mới bắt đầu có những biểu hiện thần cách, mà Tư Nguyệt Giám chịu trách nhiệm bói toán, tìm kiếm thần thể thần nữ chuyển sinh. Mấy ngày sau hôm ấy, một tờ ý chỉ triệu đích trưởng nữ Quý Ấu Thanh của Trần quốc đại tướng quân vào cung làm hậu.

Ngày đại hôn, màn đêm buông xuống, trăng sáng lên cao, nàng lại không gặp được Trác Diệp. Đêm đó, Trác Diệp quỳ trước cửa cung thái hậu, đau khổ nói người hân ngưỡng mộ là Thẩm Viện, nữ nhi của Thượng thư đại nhân, cầu xin thái hậu thu hồi ý chỉ đã ban.

Quý Ấu Thanh biết tin, vội vàng chạy đến đó, thấy hân quỳ đã lâu nhưng khuôn mặt vẫn mang theo vẻ dứt khoát, bóng lưng thẳng tắp. Nàng đi qua, nhẹ nhàng khoác thêm áo cho hân.

“Nữ tử có lòng dạ thâm trầm như ngươi, sao có thể là thần nữ chuyển sinh?” Cung Trác Diệp bực mình, kéo áo choàng xuống, ánh mắt nhìn về phía nàng tràn đầy chán ghét, hân hít sâu một hơi, nói: “Trẫm thực hận quốc chế này của Đại Hạ.”

Trong gió đêm, giá y trên người Quý Ấu Thanh tung bay, nàng nhìn ánh mắt tối đen mà đầy ngang bướng của Cung Trác Diệp, cười nhẹ, nghĩ: Thật là một thiếu niên không biết cách che giấu cảm xúc. Đêm nay hân quỳ như vậy, chỉ e ngày mai bá quan văn võ toàn triều đều biết đế hậu không hợp.

“Được, vậy thần thiếp cùng quỳ với hoàng thượng.” Nàng không để ý ánh mắt kinh ngạc của hân, chậm rãi quỳ xuống.

“Làm bộ làm tịch.” Hân hừ nhẹ một tiếng, lạnh nhạt quay đầu đi.

Sau nửa canh giờ, hân nhìn y phục mỏng manh trên người nàng, hỏi: “Ngươi..... có lạnh không?”

Thấy nàng mặt không đổi sắc lác đầu, hân mấp máy môi không nói gì, hai người cứ như vậy, im lặng quỳ.

Cuối cùng Thái hậu cũng phải đồng ý, để Thẩm Viện tiến cung. Nhưng Thái hậu cũng bắt Trác Diệp phải thể độc, cả đời không được phép phé hậu. Cung Trác Diệp dập đầu thật sâu tạ ơn.

Sau đó, Thảm Viện nở mày nở mặt nhập cung, một bước nhảy vọt lên hàng Quý phi, ban thưởng ngụ tại Tê Hà cung, nhận ngàn vạn sủng ái.

Cung Trác Diệp coi nàng ta như bảo bối mà che chở, nâng niu trong tay, sủng ái trong lòng.

Biết Thảm Viện yêu thích cảnh đẹp Giang Nam, hẳn cho người xây cầu dẫn nước ngay trong Tê Hà cung. Thảm Viện ngẫu nhiên nhiệm cảm phong hàn, hẳn tự mình thử thuốc giúp nàng ta, cả đêm không ngủ làm bạn bên cạnh. Hẳn trang điểm cho Thảm Viện, hai người giống như những cặp phu thê ở dân gian, cảm sát hòa minh.

So ra thì hoàng hậu Quý Ấu Thanh nàng lại là hữu danh vô thực. Trừ ngày mười lăm hàng tháng để hậu viên phòng, những ngày khác, Trác Diệp không tiến vào tẩm cung của nàng dù chỉ nửa bước.

Trong lòng Trác Diệp cho rằng việc nàng là chuyển thể của thần nữ hẳn có gì đó không đúng. Hẳn nghi ngờ Quý gia mua chuộc người của Tư Nguyệt Giám, nếu không thì thần nữ là ai mà chẳng được, tại sao cứ phải là nữ nhi Quý gia. Cũng không thể trách Trác Diệp có suy nghĩ đó, trong chuyện này quả thực có nguyên nhân quan trọng: Sau đại hôn, binh quyền Đại Hạ trong tay hoảng để được chia ra làm hai, để hậu mỗi người nắm một nửa, chia ra mà quản thúc.

Quý gia sớm đã nắm quyền cao, hiện giờ lại càng thêm quyền thế ngập trời, không thể loại trừ khả năng Quý gia vì binh quyền mà gây trở ngại từ bên trong.

Quý Ấu Thanh biết rõ Trác Diệp không thích nàng, nhưng hiện giờ trong tay nàng, Trác Diệp và Quý gia, mỗi bên đều nắm giữ một phần ba binh quyền, cho nên dù không có được thánh tâm, nhưng ở ngoài mặt, Trác Diệp cũng không đến nỗi quá lạnh nhạt với nàng.

Chỉ là mười lăm hàng tháng, khi phải đến tẩm cung của nàng, Trác Diệp vẫn luôn hùng hùng hổ hổ. Đối mặt với vị quân vương trẻ tuổi luôn muốn nổi loạn này, vẻ mặt của Quý Ấu Thanh vẫn luôn yên lặng, ngoan ngoãn nghe lời.

3. Chương 2

Edit: Tử Liên Hoa 1612

“Trà này đã lạnh rồi, người không biết uống trà lạnh sẽ đau bụng sao?” Trác Diệp cúi người, phun trà ra, nhú mày đặt mạnh cái chén xuống bàn.

Quý Ấu Thanh lập tức sai người đi ngâm một chén trà nóng mới.

“Thôi.” Trác Diệp nhú mày, tiện tay quăng một cái châm lưu ly lên bàn, nói: “Đây là cống phẩm của Lưu Ly quốc, ban cho người.”

Nàng hơi khựng lại, trong chốc lát chỉ đứng ở đó lặng im không nói.

“Người không biết hoàng hậu phải uy nghi khéo léo sao?” Hắn nhìn trang dung (y phục và trang điểm) của nàng từ trên xuống dưới đánh giá một lúc, lông mày tuấn lãng hơi nhướn lên, nói: “Suốt ngày chỉ mặc xiêm y màu trắng, người đây là muốn nguyên rửa trần chết sớm sao?”

Nàng ngược mắt lẳng lặng nhìn Trác Diệp, chợt thấy buồn cười: Hắn tới đây với thành kiến, có nhìn nàng thế nào thì cũng vẫn thấy không vừa ý, trên đời này sao lại có người trẻ con như thế?

“Là sai sót của thần thiếp.” Nàng thấp giọng nhẹ nhàng đáp lời, lại cúi đầu lui ra. Sau một lúc lâu, nàng thay phượng bào uy nghiêm, trang điểm cẩn thận mới khoan thai đi tới.

Trác Diệp ngồi trên ghế đã thấy phiền tới đờ không nổi. Thấy Quý Ấu Thanh như thế, hắn lại chợt sững sốt.

“Sắp phải đi ngủ, trang phục của hoàng hậu đây là không muốn trẫm ở lại sao?” Sắc mặt của hắn lập tức tối lại, nói: “Thôi được, đêm nay trẫm tới Ngự thư phòng.” Nói xong hắn đứng dậy, muốn nhanh chóng bãi giá.

Khi hai người lướt qua, Quý Ấu Thanh gọi hắn lại. Nàng xoay người cung kính quỳ gối hành lễ với hắn, ngẩng đầu khẽ cười nói: “Vừa rồi hoàng thượng thưởng một cây trâm cho thần thiếp, thần thiếp tạ chủ long ân.”

Đột ngột nhận được đại lễ, ngược lại Trác Diệp hơi luống cuống. Hắn đỏ mặt nâng nàng dậy, mắt nhìn về phía khác, có chút ngượng ngùng nói: “Thật ra... người cũng không cần như thế.”

“Trong lòng hoàng thượng sớm coi thần thiếp là nữ tử nhiều mưu mô đúng không?” Trong nháy mắt hắn ra khỏi cửa, nàng kéo tay áo của hắn một cái. Ánh mắt trong sạch của nàng nhìn thẳng vào đôi mắt ngơ ngác của hắn, khẽ nói: “Hoàng thượng anh minh, thần thiếp chính là như vậy.”

Không đợi Trác Diệp nói thêm điều gì, nàng đã mỉm cười nhún chào, cung tiến thánh giá.

Trác Diệp đi rồi, Tam Nguyệt khó hiểu hỏi: “Nương nương thanh khiết thông minh, nếu muốn làm thánh thượng vui...”

Nàng giơ tay ngăn lời của cung nữ tâm phúc, nói: “Người có biết vì sao sau khi vào cung ta lại cho người cái tên ‘Tam Nguyệt’ không?”

Tam Nguyệt nhún mày nghĩ ngợi, trả lời: “Bởi vì nương nương yêu thích hoa lê nở vào tháng ba.”

Nàng cười cười, từ chối cho ý kiến. Ngày mà nàng gặp Trác Diệp cũng là tháng ba. (Tam nguyệt = tháng ba.)

Thân là nữ nhi của Quý gia, nàng có kiến thức uyên bác, đọc đủ thứ binh thư, am hiểu tường tận về mưu mô xảo quyệt, xem thường mấy chuyện đấu đá nơi hậu cung. Nàng muốn đoạt thánh sủng dễ như trở bàn tay, nhưng nàng lại không muốn sử dụng mưu kế với phu quân của mình.

Nàng hiểu rằng trên đời này, thứ không thể giành giật nhất chính là tình yêu.

Nàng không vội, dù sao còn có thời gian cả đời để hắn đón nhận nàng, yêu nàng.

4. Chương 3

Edit: Tử Liên Hoa 1612

Khoác phượng bào màu vàng tươi sáng lên người, nàng đội mũ phượng rườm rà, trang điểm khuôn mặt tỉ mỉ. Một sớm trở thành mẫu nghi thiên hạ, một đời làm hoàng hậu đoan trang hiền thực của hắn.

Cho dù Trác Diệp đối xử với nàng thế nào, nàng đều không quan tâm thiệt hơn. Lâu ngày, hai người cũng là tôn trọng nhau như khách.

Hoa lê trong Nguyệt đình đã nở rộ, giữa cung đình yên tĩnh, trên bàn cờ, cờ trắng đã cùng đường.

“Hoàng hậu vào cung cũng sắp tròn ba năm rồi.” Trác Diệp khẽ cười nói: “Tính tình nàng nghĩ cũng chẳng giống nữ nhi nhà tướng chút nào.”

Quý Ấu Thanh thanh bạch như hoa sen, trên người cũng không có chút khí khái anh hùng nào. Nàng thầm than: Có lẽ Trác Diệp thích nữ tử hoạt bát như Thẩm Viện.

“Tần vương lên lút trao đổi ngân lượng với Binh bộ thị lang, nàng nghĩ chuyện này phải xử lý thế nào?” Trác Diệp lại hạ một quân cờ đen xuống.

“Tráng sĩ chặt tay.” Nàng đưa tay, nhất tử định càn khôn.

*Trắng sãi chặt tay: trắng sãi bị rấn cắn vào bàn tay bèn lập tức chặt đứt cổ tay để tránh cho chất độc lan ra toàn thân, ý chỉ hành động dứt khoát không chần chờ.

*Nhất tử định càn khôn: Một người mà bình định cả trời đất. Hiểu nôm na thì trong truyện là đi một nước cờ mà thay đổi thế cục của cả bàn cờ.

“Tần vương là tứ đệ của trẫm.” Trác Diệp nhìn cờ trắng chết đi sống lại, thì thào tự nói.

Cách bàn cờ, đôi mắt sâu thẳm mà trong suốt của Quý Ấu Thanh lẳng lặng nhìn thẳng vào Trác Diệp, nàng nhẹ giọng nói: “Hoàng thượng còn nhớ chuyện bị ám sát ở binh doanh Giang Đô năm ngoái không?”

Cơ thể Trác Diệp run lên, đương nhiên hắn vẫn còn nhớ.

Năm ngoái, để hậu theo ý chỉ của Thái hậu xuôi về nam đi tuần tra binh doanh Giang Đô. Ngay trong doanh trường được canh phòng nghiêm ngặt, Trác Diệp lại bị đâm. Trên mũi tên có bôi độc, hắn hôn mê bất tỉnh nhưng lại không bắt được thích khách.

Khi đó hắn trúng kịch độc, lúc độc phát thì như có ngàn vạn con kiến gặm cắn xương cốt, đau khổ không chịu nổi, lúc độc không phát tác thì cả người lạnh như băng. Thái y đi cùng bó tay không làm gì được, đều cho rằng hắn không sống nổi qua đêm hôm đó.

Quý Ấu Thanh quay ngược tính tình trong trẻo lạnh lùng của mình, dứt khoát rút mũi tên ra, vừa rút gào ra lệnh cho thái y nghĩ cách, vừa tìm gọi rộng rãi các đại phu có tiếng ở Giang Đô.

Hắn chưa từng nhìn thấy vẻ thất lễ như thế của nàng. Trong đêm đen rét buốt tiêu điều, nàng chảy nước mắt dùng nước ấm lau miệng vết thương cho hắn. Khi độc phát, hắn cắn tay nàng tới chảy máu mà nàng cũng không kêu rên một tiếng, vẫn ôm chặt cơ thể lạnh lẽo của hắn. Lúc hắn hôn mê, mơ hồ nghe được nàng dịu dàng gọi tên hắn bên tai, từng tiếng từng tiếng một.

Hắn có chút tức giận, muốn cố gắng trợn mắt hỏi nàng, là ai cho nàng lá gan má dám gọi thẳng tục danh của hắn.

Sau đó, hắn vượt qua đêm ấy như một kỳ tích, nhưng tính mạng vẫn hiểm nguy như trước.

Có một đại phu đi khắp bốn phương nói rằng có một phương thuốc lấy độc trị độc, nhưng phải có một người thử thuốc. Chuyện không có bảo đảm như vậy, không ai dám lấy thân mình ra thử, chỉ có Quý Ấu Thanh đang cầm nửa đoạn tên độc, không hề do dự cắm vào hõm vai mỏng manh của mình.

Nếu thử thuốc thì phải trúng loại độc giống nhau.

Hắn không biết có phải nàng cũng đau đớn giống mình không. Lúc hắn suy yếu mở mắt ra đã nhìn thấy gương mặt tiêu tụy gầy gò của nàng, còn có ánh lệ vui sướng trong mắt nàng.

Sau khi về triều, hắn ra lệnh tra rõ việc này, cuối cùng vụ việc kết thúc mà không có chút manh mối nào.

Trác Diệp nhìn nữ tử thanh tú trước mặt, vẻ mặt phức tạp nói: “Nhưng cũng không có chứng cứ nào cho thấy Tần vương liên quan tới chuyện này.”

Quý Ấu Thanh cụp mắt, chăm chú nhìn bàn cờ, không nói thêm nữa. Mùi thơm ngát trong đình kéo tới, cánh hoa từ ngoài cửa sổ bay vào, đậu lên tay áo nàng.

Trong lòng Trác Diệp rung động, bàn tay dày rộng ấm áp phủ lên bàn tay lạnh ngắt của nàng, dịu dàng nói: “Nói ra, trẫm còn nợ nàng một đêm động phòng hoa chúc.”

Hô hấp của Quý Ấu Thanh cứng lại, trong lòng hoảng loạn, lúc ngược lên lại bắt gặp đôi mắt trong suốt đầy ý cười của Trác Diệp.

Một đêm tình ý triền miên này tới muộn như vậy, cũng lưu luyến như vậy.

Mấy ngày sau, tin Binh bộ thị lang cáo ốm từ quan truyền đến. Nàng đứng trước đình, nhìn hoa lê thưa thớt đọng đưa trong mưa xuân, lắc đầu thở dài: Trác Diệp vẫn còn quá nhân từ.

Số lần Trác Diệp tới cung của Quý Ấu Thanh rõ ràng đã nhiều hơn, hai người ngâm thơ vẽ tranh, uống rượu gảy đàn. Nam tử tính tình thật thà chất phác này, đã dần mở lòng với nàng.

Vô số đêm, nàng nhìn chăm chú vào Trác Diệp đang ngủ bên cạnh, khóe môi không nhịn được mà cong lên. Ngón tay nàng khẽ khàng vuốt ve khuôn mặt lúc ngủ của hắn: mày kiếm dày, mũi cao ngất, môi mềm mại. Đây chính là phu quân nàng dựa dẫm cả đời, muốn cùng bên nhau hạnh phúc đến già.

5. Chương 4

Edit: i'mheo

Chẳng mấy chốc mà đã đến ngày Hạ chí, tháng năm cá nhảy vượt lên lá sen, đây là lần đầu tiên Quý Ấu Thanh lấy thân phận hoàng hậu tổ chức cung yến.

Trong đình nghỉ mát, Thẩm Viện vuốt ve phần bụng dưới đã hơi nhô ra, chung quanh là chúng phi tần đang xôn xao nịnh nọt giống như chúng tinh cùng nguyệt (sao vây quanh trăng). Quý Ấu Thanh thấy vậy nhìn sang chỗ khác, bàn tay nắm chặt, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ bình lặng.

“Hoàng hậu nương nương, thiếp thân lại thêm bánh đậu phộng trong cung của nương nương rồi.” Thẩm Viện nghiêng đầu cười giống như một hài tử vô hại, nói.

Trong lòng Quý Ấu Thanh trầm xuống, cho người dâng lên một đĩa bánh đậu phộng. Khóe mắt nhìn về phía miếng điểm tâm Thẩm Viện ăn, nàng đoan trang giơ tay, nâng chén cười nhẹ, nói: “Là trà Kim Tuấn Mi thượng hạng, các tỷ muội cũng phẩm trà đi.”

Ngay khi hương trà vẫn còn đang quanh quẩn trên môi mọi người, Thẩm Viện lại đột nhiên ngã xuống đất, khuôn mặt vì đau khổ mà vặn vẹo, chỉ thấy nửa thân dưới chảy ra một vệt máu lớn. Mọi người luống cuống tay chân, trong khi đó Quý Ấu Thanh lại xuất thần, đứng yên một chỗ. Trong hậu cung tranh đấu không ngừng, hết âm mưu này đến âm mưu khác, không biết đến khi nào mới có thể kết thúc đây?

Thẩm Viện sảy thai, hơn nữa cả đời khó có thể lại mang thai. Nghe được tin này, Thẩm Viện khóc không ngừng.

Long nhan tức giận, Trác Diệp hạ lệnh tra rõ chuyện này. Chỉ trong một thời gian ngắn, thái y đã tra ra trong bánh đậu phộng có chứa cỏ Ngũ hành.

Theo sổ sách ghi lại của Thái y viện, nửa năm qua vừa qua, trong tam cung lục viện chỉ có tiểu thái giám Ngô Vĩ làm công việc vẩy nước quét nhà ở tẩm cung của Quý Ấu Thanh, vào tháng hai vì bị rết cắn nên đã đi Thái y viện nhận một ít cỏ Ngũ hành.

Khi thị vệ tìm đến nơi, Ngô Vĩ đã thất cổ tự tử, chỉ để lại một tờ di thư, nói hắn lấy cỏ Ngũ hành là do hoàng hậu sai sử. Cung nữ chịu trách nhiệm làm điểm tâm là Trúc Tuyết cũng ra mặt xác nhận, nàng bị Tam Nguyệt - cung nữ tâm phúc bên người hoàng hậu bức bách, ép àng hạ dược vào điểm tâm của Thẩm Quý phi. Nói xong, Trúc Tuyết cắn lưỡi tự sát ngay tại đó. Quả nhiên, thị vệ lại tìm thấy cỏ Ngũ hành trên người Tam Nguyệt.

Chuyện đã tra ra manh mối, là Quý Ấu Thanh sai Ngô Vĩ đến lấy cỏ Ngũ hành, sau đó đưa cho Tam Nguyệt mang theo người, tùy thời hạ độc Thẩm Viện. Vào ngày cung yến, Tam Nguyệt đưa cỏ ngũ hành cho Trúc Tuyết, ép nàng hạ dược vào bánh đậu phộng, làm Thẩm Viện sảy thai.

Trác Diệp trầm trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng hạ chỉ dày Quý Ấu Thanh vào lãnh cung, cả đời không được ra.

6. Chương 5

Edit: Tử Liên Hoa 1612

Sau khi Thấm Viện rời khỏi lãnh cung, Quý Ấu Thanh than nhẹ một tiếng: Đã tới lúc xoay chuyển rồi.

Mây đen cuộn cuộn nơi chân trời, nàng ngấm ngấm hà bao có màu sắc rực rỡ trong tay, thờ ơ nói với Tam Nguyệt: “Lúc chàng vạng hoàng thượng sẽ nghị sự ở Ngự thư phòng, người đi cầu xin người, hành động đúng theo kế hoạch.”

Tam Nguyệt đáp lời rồi lui ra, chỉ chốc lát sau ngoài trời đã mưa như trút nước.

Cho dù Trác Diệp chán ghét nàng tới mức nào cũng sẽ không đành lòng thờ ơ với một cung nữ quỳ khóc cầu xin trong trời mưa xối xả này. Nàng yếu ớt dựa vào tường, cười nhạo bản thân cuối cùng vẫn dùng mưu kế với hắn.

Gió mưa điên cuồng tàn phá những chiếc đèn cung đình dưới mái hiên, cửa sổ tùy tiện khép mở lung tung, ánh nến trong phòng chập chờn.

“Cung nữ của người đến kêu oan, trẫm sẽ cho người một cơ hội để giải thích.” Trác Diệp nhắm mắt ngồi trên ghế, nhíu mày, cuối cùng không đành lòng nói: “Mong rằng người đừng khiến trẫm phải thất vọng.” Trong giọng nói run rẩy của hắn lộ ra một chút nuối tiếc.

Cả người Quý Ấu Thanh thẳng tắp, nàng hành lễ theo quy củ xong mới nhỏ nhẹ cất lời.

Chuyện xảy ra vào nửa tháng trước, Tam Nguyệt thuận tay giúp Thấm nhi bên cạnh Lan quý nhân một chuyện nhỏ, Thấm nhi cảm động đến rơi nước mắt, tặng cho Tam Nguyệt một cái hà bao, sau này lại tìm thấy trong hà bao kia có cỗ Ngũ hành. Nếu trước cung yến Tam Nguyệt đã giao cỗ Ngũ hành cho Trúc Tuyết thì trong hà bao hắn là không còn cỗ Ngũ hành mới đúng.

Nàng nhờ người Quý gia tìm hiểu mới biết Ngô Vĩ và Trúc Tuyết đều là người cùng quê với Thấm nhi. Theo điều tra, Ngô Vĩ chưa bao giờ đọc thư, dốt đặc cán mai, càng không thể để lại di thư được. Trước cung yến, người thân của Ngô Vĩ và Trúc Tuyết đều nhận được ngân phiếu năm ngàn lượng bọn họ gửi về. Rất rõ ràng, đây là nhận tiền bán mạng cho người.

Nàng đã có chuẩn bị từ trước, người của Quý gia sớm đã dẫn theo người nhà của Ngô Vĩ và Trúc Tuyết cầu kiến ở ngoài cung.

Sau khi nghe được lời nói, căn cứ xác thực của nhân chứng, Trác Diệp lật đi lật lại tờ ngân phiếu được trình lên, trầm ngâm nói: “Làm thế nào để chứng minh hà bao này là do Thấm nhi tặng?”

“Vật liệu để may hà bao này là vân cẩm được tiến cống năm ngoái, trong cung này chỉ có một cuộn.”

Nếu nàng nhớ không nhầm thì vân cẩm này đã được ban cho Thấm Viện. Nàng rũ mắt, nói: “Thấm quý phi ở chung Tê Hà cung với Lan quý nhân, có thể là Thấm quý phi vui vẻ, ban vân cẩm cho Lan quý nhân.”

Trác Diệp nhìn xuống hà bao vân cẩm trong tay, ánh mắt tối tăm không rõ.

Hắn vẫy thị vệ đứng sau, trầm giọng dặn dò: “Đi kiểm tra.”

Sau một nén nhang, thị vệ quay lại bẩm báo.

Tuy thị vệ không tìm được vân cẩm trong phòng Thấm nhi nhưng lại phát hiện ra tín vật và ngân phiếu mà nàng ta trao đổi với Trúc Tuyết. Bằng chứng rõ ràng rành mạch, Thấm nhi nhận tội tại chỗ, nói rằng mình bị Lan quý nhân sai bảo, mua chuộc được Trúc Tuyết và Ngô Vĩ để vu oan hãm hại hoàng hậu.

Trác Diệp ban chỉ: Lan quý nhân mưu hại hoàng tự, hãm hại hoàng hậu, ban một ly rượu độc. Hậu cung ồn ào.

Thật lâu sau, Trác Diệp thông thả bước đến trước mặt Quý Ấu Thanh, tự tay nâng nàng dậy.

“Không thể ngờ Lan quý nhân luôn luôn mềm yếu lại ác độc như thế.” Hắn cau mày, trong giọng nói như trút được gánh nặng.

Lan quý nhân nhất gan sao có thể là chủ mưu? Trong lòng nàng lạnh giá, rất bình tĩnh rút tay lại. Thấm Nhi đã bị Thấm Viện mua chuộc, Lan quý nhân cũng chỉ là kẻ chết thay mà thôi.

Vụ án này đầy lỗ hổng đáng ngờ, chỉ cần suy nghĩ cẩn thận sẽ thấy ngay, xuất thân của Lan quý nhân thấp kém, không thể có nhiều ngân phiếu như vậy, nhưng Thấm Viện là nữ nhi của thượng thư thì lại khác. Hơn nữa ngày đó là Thấm Viện chủ động muốn ăn bánh ngọt đậu phộng, món ngon đầy bàn, vì sao hết lần này tới lần khác Trúc Tuyết lại bỏ thuốc bào bánh đậu phộng? Còn có cái hà bao vân cẩm kia nữa, nàng từng thấy một cái y hệt trên người Tấn vương, vừa rồi rõ ràng hấn cũng đã nghi ngờ cái hà bao này...

Nàng lẳng lặng nhìn hấn. Có lẽ hấn đã sớm đoán được, ban chết cho Lan quý nhân chỉ là vì thiên vị cho Thấm Viện, bỏ mặc chuyện này. Sự bảo vệ hấn giành cho Thấm Viện đã tới mức này rồi sao?

“Hoàng hậu đã chịu oan rồi.” Trác Diệp nhẹ nhàng rời mắt sang chỗ khác, không nhìn nàng nữa.

“Không oan ư?” Nàng cụp mắt. “Thần thiếp cáo lui.”

Khi ra khỏi Ngự thư phòng, mưa đã tạnh. Gió đêm hơi lạnh, nơi hành lang quanh có có một bóng đen đang khoanh tay đứng đó.

“Tấn vương điện hạ thật là hăng hái.” Quý Ấu Thanh cười lạnh, một mình bước nhanh về phía trước.

“Vốn là có chuyện quan trọng phải cầu kiến hoàng huynh, không ngờ người lại bận xử lý chuyện hậu cung làm cho bốn vương húng gió rất lâu.” Tấn vương quay lại, cười u ám.

“Trong lòng ta và người đều biết rõ nguyên nhân của mọi chuyện, đáng tiếc điện hạ đã chọn sai người rồi.” Nàng ngẩng đầu lên, không hề sợ hãi nhìn vào mắt hấn, giọng nói rất khê: “Điện hạ cần gì phải bỏ gần tìm xa chứ?”

Trong bóng đêm im lìm, Tấn vương nhìn nàng, ánh mắt sâu xa như đang suy nghĩ chuyện gì đó.

7. Chương 6

Edit: Tử Liên Hoa 1612

“May mà nương nương đã chuẩn bị từ trước mới có thể hữu kinh vô hiểm (chỉ bị kinh hãi chứ không gặp nguy hiểm)!” Trên đường trở về, Tam Nguyệt vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Việc này lộ ra manh mối là vào cung yến nửa tháng trước.

Khi Quý Ấu Thanh rảnh rỗi sẽ luyện vẽ. Nghiên ngọc mực tím, nàng tỉm mĩ vẽ người trong trang. Tam Nguyệt mài mực bên cạnh không khỏi ca ngợi: Tranh này thật sự rất sống động.

Quý Ấu Thanh không nhin được mà cong môi, lườm Tam Nguyệt một cái, thản nhiên nói: “Hà bao bên hông không tệ.”

Tam Nguyệt cúi đầu, cười cười giải thích nguyên nhân vì sao lại có hà bao này.

Quý Ấu Thanh càng nghe, vẻ mặt càng nặng nề. Quả nhiên sau khi nàng lấy kéo cắt hà bao ra thì phát hiện hương liệu bên trong có trộn cỏ Ngũ hành. Sắc mặt Tam Nguyệt trắng bệch, cỏ Ngũ hành này là dược liệu phá thai mạnh, hiện giờ trong cung chỉ có Thấm quý phi được sủng ái nhất là đang có thai.

Nàng để Tam Nguyệt tiếp tục đeo hà bao, đồng thời âm thầm điều tra vấn đề bên trong, không tới mấy ngày đã có kết quả.

“Trúc Tuyết, Ngô Vĩ, cỏ Ngũ hành, hà bao vân cẩm, Thấm Nhi, Tê Hà điện...” từng manh mối dần lộ ra, nàng thở dài một tiếng: Rốt cuộc Thấm Viện cũng không nhin được nữa rồi.

Tam Nguyệt vô cùng khó hiểu, vì sao lại không phải là Lan quý nhân mượn đao giết người?

Nàng lắc đầu. Lan quý nhân nhất gan yếu ớt lại không được sủng ái, dù cho Thẩm Viện có sảy thai, hoàng hậu nàng đây bị lật đổ, Lan quý nhân cũng không được chỗ tốt nào. Thẩm Viện lại không giống vậy, phân vị cao lại còn được sủng ái vô cùng, quan trọng nhất là Thẩm Viện hận Trác Diệp thấu xương.

Trước khi Thẩm Viện vào cung đã có người trong lòng, đó chính là Tấn vương. Đáng tiếc Trác Diệp lại với nàng ta vào cung, cứng rắn cắt đứt nhớ nhung của nàng ta. Hà bao vận cớ nàng giống cái mà Tấn vương đeo khi nàng gặp ở binh doanh Giang đô. Nàng chắc chắn sau khi Thẩm Viện vào cung vẫn còn qua lại với Tấn vương.

Quý Ấu Thanh không biết Tấn vương yêu thích Thẩm Viện có bao nhiêu là thật bao nhiêu là giả nhưng nàng có thể chắc chắn, đối với Tấn vương, Thẩm Viện có giá trị lợi dụng.

Một kế này rõ ràng là nhằm vào nàng. Hoàng hậu mất, phi tử được sắc phong làm tân hậu, tiền triều không hề thiếu chuyện như vậy. nếu uy hiếp là nàng đây biến mất, Thẩm Viện rất có khả năng trở thành hoàng hậu kế tiếp, cũng nắm được binh quyền trong tay.

Vì vậy Thẩm Viện mới có thể lật lọng, tráo trở, dễ trở mặt, không trung thực mà làm sủng phi của Trác Diệp. Thật đáng thương cho Trác Diệp vẫn một lòng say mê nàng ta. Nàng từ từ gập ngón tay lại, siết chặt nắm tay.

Có lẽ Thẩm Viện vĩnh viễn không hiểu vì sao nàng ta đã điều chỉnh liều lượng của cỗ Ngũ hành rất tốt mà lại tạo thành hậu quả cả đời khó mang thai.

Đó là bởi Quý Ấu Thanh đã bỏ thêm hoa hồng trong Kim tuần mi.

Nàng có ý tổ chức cung yến là để cho kế sách của Thẩm Viện được hoàn thành, nàng chắc chắn Thẩm Viện sẽ nhanh chóng ra tay. Trên yến hội, nàng tương kế tựu kế giả như không biết, chờ khi Thẩm Viện ăn xong một miếng điểm tâm mới nâng chén trà lên. Cỗ Ngũ hành lại thêm hoa hồng, cho nên được hiệu mới có thể tới nhanh chóng mạnh mẽ như vậy.

Nàng âm thầm cười lạnh, nói vậy thái y kia cũng đã bị Thẩm Viện mua chuộc rồi, món ngon đầy bàn như vậy lại chỉ kiểm tra đĩa bánh đậu phộng, ai cũng không chú ý tới chén trà ấy.

Nàng không dám yêu cầu xa vời sẽ có được trái tim của Trác Diệp, nhưng Thẩm Viện lại giảm lên như thế. Vậy thì nàng sẽ khiến cho Thẩm Viện biết, cái gì gọi là tự ăn quả đắng.

Đêm khuya, nàng nằm trên giường trần trọc không yên, bỗng nhiên một bàn tay ấm áp phủ lên eo nàng. Nàng kinh hãi, xoay người lại phát hiện ra là Trác Diệp, lúc này trên mặt nàng còn vương nước mắt trong suốt.

“Nàng khóc?” Trác Diệp hơi hơi trợn mắt, trên mặt thoáng qua vẻ hoảng loạn.

“Sao hoàng thượng lại đến đây?” Nàng cup mắt hỏi.

“Đến thăm nàng, thấy nàng đã ngủ nên không cho bọn họ ồn ào.” Vẻ mặt của hắn phức tạp, gờ tay vuốt ve khuôn mặt nàng.

“Hoàng thượng đã thấy rồi, vậy giờ mau trở về đi.” Nàng cứng ngắc quay đầu sang chỗ khác, nói.

“Nàng... Đây là đang đuổi trẫm?” Hắn nhìn về phía nàng bằng ánh mắt không thể tin được. Nàng... Vậy mà nàng lại đuổi hắn đi.

“Thân thể thần thiếp không được khỏe, không thể hầu hạ thánh giá.” Hai tay nàng túm chặt chăn mỏng, cơ thể khẽ run run.

Nếu nàng không phòng ngừa chu đáo, nếu trước đó nàng không dặn dò Quý gia phải âm thầm bảo vệ người nhà của Trúc Tuyết và Ngô Vĩ thật tốt, nếu nàng không tìm được chứng cứ, chắc hẳn nàng phải ngây ngô cả đời trong lãnh cung, chịu cảnh tuổi già cô đơn rồi.

Trác Diệp nhìn nàng, im lặng một lúc lâu, cuối cùng than nhẹ một tiếng, sau khi dặn nàng nghỉ ngơi cho tốt thì xoay người rồi đi.

8. Chương 7

Edit: Tử Liên Hoa 1612

Sau đêm hôm đó, mấy ngày liên tục Trác Diệp đều tới cửa trung cung, muốn tiến lại dừng. Hắn nhắc chân, rảo bước tiến lên rồi lại quay lại, cuối cùng cúi đầu rời đi. Quý Ấu Thanh nghe Tam Nguyệt miêu tả sinh động như thật, không khỏi bật cười ra tiếng.

Đến đêm mười lăm, Trác Diệp sớm đã tới cửa trung cung, nằng lại ngăn hân ngoài cửa.

“Thật ra ngài chưa từng tin tưởng ta.” Cách vắn cửa, nàng lạnh lùng nói, “Bởi vì ta là nữ nhi Quý gia, ngài kiêng kị ta, chán ghét ta. Ta là chuyển thế của thần nữ, ngài không tin ta. Thảm Viện sảy lạc thai, ngài cũng không tin ta.”

Nàng mở cửa, vành mắt sưng đỏ.

“Hoàng thượng đã cho rằng thần thiếp không phải là người lương thiện, cần gì phải lại đến đây.” Nàng hạ lệnh đuổi khách.

Hầu kết của Trác Diệp giật giật, vươn tay kéo nàng vào trong lòng. Hân ôm chặt lấy nàng, vùi đầu vào vai nàng, khàn giọng nói: “Ấu Thanh, là trẫm không tốt.”

Mùi long tiên hương trên người hân quần quanh nàng, cả người nàng cứng đờ, đây là lần đầu tiên hân gọi nàng như vậy.

“Là trẫm hiểu lầm nàng, lạnh nhạt nàng.” Đôi mắt đen Trác Diệp đen nhánh nhìn nàng chằm chằm, vẻ mặt khẩn trương hỏi, “Cho trẫm một cơ hội sửa lại có được không?”

Hắn lại ôm nàng vào trong lòng, dè dặt cẩn thận giống như ôm một món trân bảo đã mất mà lại tìm được. Nàng âm thầm nhủ mảy, trong lòng sung sướng: Không phải là giả vờ vô tội sao, ai mà không làm được?

Quả nhiên Trác Diệp thích kiểu này, hôm sau lại tới nữa.

“Nhìn xem trẫm mang gì tới cho nàng?” Hân lấy từ trong tay áo ra một cái sáo nhỏ, bên trên điêu khắc hoa lệ tinh xảo.

Ánh mắt nàng sáng ngời, lộ ra vẻ mừng rỡ hiếm có, hé miệng cười nói: “Sao hoàng thượng biết thần thiếp thích thổi sáo?” Hồi nhỏ nàng thích nhất là sáo, nhưng sau khi vào cung đã không còn dùng tới nữa.

Hân bóp mũi nàng một cái, dịu dàng cười nói: “Nàng chính là hoàng hậu của trẫm, sao trẫm lại không biết.”

Nàng ôm cây sáo tinh xảo này, khóe miệng không nhịn được mà cong lên. Nhìn vẻ thỏa mãn của nàng, ngược lại Trác Diệp có chút ngượng ngùng, có lẽ đây là lần đầu tiên hân tỉ mỉ chuẩn bị quà tặng cho nàng. Hân xoa xoa đầu nàng, lòng đầy hối lỗi nói: “Nàng thích là tốt rồi.”

Dường như hân rất quan tâm tới nàng, hai tháng liền đều ngủ lại trung cung, còn thường xuyên mang đến một ít đồ chơi nhỏ để cho nàng vui vẻ. Ai cũng không ngờ được hoàng hậu đã nhiều năm không có tiếng tăm gì lại sẽ đột nhiên được sủng ái.

Đêm đó, Trác Diệp lại ngủ lại trung cung. Không ngờ nửa đêm người của Tê Hà cung tìm tới, nói cơ thể Thảm Viện không tốt, mời Trác Diệp đi xem.

Hân lặng lẽ đứng dậy nhưng vẫn khiến Quý Ấu Thanh đang ngủ say giật mình tỉnh dậy. Bàn tay đang mặc quần áo khựng lại, chân tay luống cuống giống như đứa nhỏ làm việc gì sai bị bắt gian tại trận.

“Sau khi Thảm Viện sảy thai, thân mình vẫn luôn không được tốt cho lắm...”

“Vâng. Hoàng thượng an tâm đi đi.” Quý Ấu Thanh cup mắt cười nhạt nói, sau đó đứng dậy giúp hân thay quần áo.

Quý Ấu Thanh yên lặng nhìn hân đi xa. Trong lòng nàng hiểu rõ, muốn hoàn toàn xóa sạch vị trí của Thảm Viện trong lòng hân phải làm từng chút từng chút một.

9. Chương 8

Edit: Tử Liên Hoa 1612

Những ngày yên ổn chẳng được bao lâu, sóng trước chưa yên, sóng sau lại tới.

Biên cương rung chuyển, Kim Hoàn quốc ở phía Đông Nam quấy nhiễu một lần nữa, chiến hỏa liên miên. Có lời đồn đại rằng đương kim hoàng hậu không phải thần nữ thật sự, bởi vậy đã chọc giận trời xanh nên mới sẽ xảy ra chiến loạn. Sau đó Quý gia quân xin được ra trận giết giặc, xuất binh dẹp loạn.

Nghe được tin đồn Quý Ấu Thanh vẫn không nói gì, so với chiến loạn, nàng lại càng lo lắng vấn đề bên trong hơn: Cục diện triều đình rung chuyển, lúc này Tấn vương đã kiểm soát được phòng vệ kinh đô. Nàng không thể lại chờ thêm nữa.

Tháng mười cuối mùa thu, Kim Hoàn quốc rốt cục cũng xin hàng cầu hòa, Quý gia quân dẫn theo sứ thần chiến thắng trở về.

Trác Diệp cùng văn võ cả triều mặc xiêm áo mừng vui. Trên yến hội, Thẩm Viện và Quý Ấu Thanh chia ra một trái một phải ngồi bên cạnh Trác Diệp.

Đêm đó, Thẩm Viện trang điểm rực rỡ động lòng người, xinh đẹp quyền rũ dựa vào vai Trác Diệp, còn không quên cho nàng một cái ánh mắt khiêu khích. Quý Ấu Thanh quay đầu sang chỗ khác, trong lòng lạnh lẽo, trường hợp chính thức như vậy mà hắn lại dám làm vậy với Thẩm Viện, có thể thấy được ở trong lòng hắn Thẩm Viện quan trọng cỡ nào.

Sứ thần Kim Hoàn đặt ra yêu cầu, để Kim Hoàn quốc bọn họ thiết lập quan hệ ngoại giao với nước hắc có một quy củ: Người của nước hắc phải thắng được quốc bảo của Kim Hoàn quốc, được Kim Hoàn Xà cho phép. Dứt lời, sứ thần Kim Hoàn sai người dâng lên một cái hộp gỗ nhỏ, trên nắp hộp có một cái lỗ.

Sứ thần nói: “Trong hộp này có hơn trăm loại độc vật như rắn, nhện, bò cạp, rắn độc lớn nhỏ, Kim Hoàn Xà cũng ở trong đó. Nếu quý quốc có người đưa tay vào mà có thể hoàn hảo không tổn hao gì lấy ra, chính là đã được Kim Hoàn Xà cho phép.”

Yến hội lập tức chìm vào yên lặng.

“Nếu không được Kim Hoàn Xà cho phép, hai nước sẽ không thể trở thành bạn tốt sao?”

Sắc mặt Trác Diệp không tốt, ngồi thẳng người, nói, “Nếu trăm không muốn thì sao?”

“Ngày đại hỉ, hoàng thượng tức giận làm gì. Thần thiếp đi là được, cùng lắm thì chết thôi.” Thẩm Viện cười xinh đẹp, dứt lời như muốn đứng dậy, lại bị Trác Diệp túm chặt. Hắc trăm giọng nói: “Không được làm vậy.”

Thẩm Viện đảo mắt, nói: “Vậy không bằng để cho hoàng hậu nương nương đi đi. Nương nương là thần nữ chuyển thế, nhất định sẽ không sợ một con rắn nhỏ nhỏ.”

Một câu nói đẩy lên ngàn lớp sóng, mọi người lén lút bàn luận, có người còn đánh bạo nhỏ giọng hùa theo.

Huynh trưởng của Quý Ấu Thanh khế trùng mắt, ly rượu vừa nâng lên đã bị đặt xuống, nổi giận nói: “Nam nhân ngồi đây một sảnh đường, vậy mà lại muốn đẩy một nữ tử ra che chắn trước mặt mình sao?”

Cả triều im lặng. Ngay lúc này Quý Ấu Thanh lại đứng lên. Nàng nhìn về phía Trác Diệp đang khó xử, hỏi: “Hoàng thượng hi vọng thần thiếp đi sao?”

Trác Diệp hơi nhíu mày, trong mắt thoáng qua vẻ do dự, nói: “Nếu...”

“Thần thiếp đi!” Nàng cắt ngang lời hắc, xoay người đối mặt với quần thần bên dưới, cười nhẹ nhàng như gió, “Nghe nói có người nghi ngờ thân phận thần nữ của bản cung, hôm nay lại là một cơ hội tốt để xóa bỏ lời đồn nhảm.”

“Ấu Thanh!” Sau lưng, Trác Diệp sốt ruột đứng dậy, lại không thể giữ chặt góc áo của nàng.

Nàng không quay đầu cũng không dừng chân, lập tức bước xuống bậc thềm, ngoài mặt là bình tĩnh, trong lòng đã là huyết nhục mơ hồ.

Do dự vừa rồi của hắn đã chứng minh tất cả, hắn quả quyết ngăn Thẩm Viện lại, nhưng lại không ngăn nàng. Là nàng nghĩ sai, nàng cho rằng hắn thích nữ tử ngây thơ hồn nhiên, chỉ cần hắn biết bộ mặt thật của Thẩm Viện là sẽ không tiếp tục thích Thẩm Viện nữa.

Nhưng nàng đột nhiên hiểu ra, hắn yêu Thẩm Viện, giống như nàng yêu hắn, u mê không chịu tỉnh ngộ.

Nàng nhắm mắt đưa tay chậm rãi bỏ vào hộp gỗ, một lát sau lấy ra, hai tay trắng nõn như lúc ban đầu. Cả triều sôi trào, cảm thán “Hoàng hậu nương nương quả nhiên là thần nữ chuyển thế”.

Sứ thần Kim Hoàn hẹn ước với Trác Diệp tại chỗ, vĩnh không xâm phạm lẫn nhau.

Giữa yến hội, thân thể Quý Ấu Thanh không khoẻ bèn dẫn đầu rời tiệc, trở về trung cung.

Nàng che giấu rất tốt, chống đỡ mãi tới cửa tắm điện, nhưng cuối cùng cả người rét run, mất đi tri giác.

Thông tuệ như nàng đã sớm biết được tập tục của Kim Hoàn quốc, cho nên trước khi dự tiệc nàng đã rửa tay bằng nước lưu hoàng, ở trong móng tay cũng dấu bột lưu hoàng. Nàng sớm đã định giúp hắn xử lý vấn đề khó khăn này, chỉ là không ngờ được lại là dưới tình huống lúng túng như thế.

Mặc dù tất cả đều cẩn thận, cổ tay nàng vẫn bị rét cắn.

10. Chương 9

Edit: Tử Liên Hoa 1612

Bởi vì trước đó thử thuốc cho Trác Diệp, trong cơ thể Quý Ấu Thanh vẫn còn độc tố bị sót lại, bây giờ lại thêm thân trúng kịch độc, nàng hôn mê hơn một tháng mới suy yếu tỉnh lại.

Dường như nàng đã trải qua một giấc mộng dài, cả thể xác và tinh thần mỗi mảy. Nàng phân phó ba tháng đóng cửa từ chối tiếp khách, cũng miễn tất cả tam cung lục viện thỉnh an.

Từ cuối thu lá rụng cho tới lúc tuyết rơi phủ trắng, cuộc sống của nàng chỉ có nằm trên giường, ngày nào Trác Diệp cũng tới nhưng đều bị nàng ngăn ngoài cửa. Trong lòng nàng rõ ràng, chỉ là hắn thấy áy náy mà thôi. Thật lòng đã thử, thử đoạn cũng thử rồi, cuối cùng nàng vẫn không thể làm hắn yêu nàng, bây giờ nàng đã không tiếp tục mong ước xa vời.

Nhưng trước mắt, nàng còn có một chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Ngày ấy nàng đội tuyết cầu kiến Trác Diệp. Đã lâu không gặp, dường như hắn đã tiêu tụy đi rất nhiều.

“Sao lại ăn mặc đơn bạc như vậy?” Hắn nhẹ giọng hỏi, đưa tay muốn kéo nàng.

Nàng lui về phía sau một bước, trên mặt tràn đầy lạnh lùng xa cách, bàn tay Trác Diệp cứ như vậy xấu hổ ngừng ở giữa không trung. Hắn muốn nói lại thôi, cuối cùng buông thông tay xuống.

Lần này nàng tới là vì xin Trác Diệp đưa nàng cùng đi săn mùa đông. Trác Diệp nhìn trời than nhẹ, đây là lần đầu tiên nàng mở miệng cầu hắn, sao hắn có thể nhẫn tâm không đồng ý.

Chốn săn thú có rừng núi kéo dài, vách đá trắng xóa bông tuyết, Quý Ấu Thanh và Tấn vương đứng yên đối diện nhau.

Tấn vương cười nói: “Hôm nay là ngày ra tay, nương nương không quên chứ?”

“Không quên.” Nàng cúi đầu nhìn vệt sâu vạt trượng, nói. Lúc này nàng đã là nỗ lực hết đà.

“Hổ phù đâu?” Tấn vương nhìn nàng chăm chăm.

Nàng cười khê, nhớ tới bên ngoài Ngự thư phòng đêm hôm đó, Tấn vương đồng ý kết thành đồng minh với nàng. Hắn muốn ngôi vị hoàng đế, mà nàng chỉ cần Trác Diệp. Thật ra là nàng lừa Tấn vương, Trác Diệp yêu dân như con, sao nàng lại nhẫn tâm lật đổ vương triều của hắn?

Nàng nén cảm giác không khỏe, chậm rãi đi đến cạnh Tấn vương, cười yếu ớt tìm thứ gì đó từ trong tay áo, trong miệng nói: “Hổ Phù sao, ở đây.”

Một giây sau, nhát cây dao găm đâm mạnh vào trái tim Tấn vương. Nhoáng một cái, nàng dồn hết toàn lực nhào về phía hắn, ôm hắn cùng nhau lăn xuống vách núi đen.

Tiếng gió gào thét bên tai, nàng nhắm mắt mỉm cười.

Thứ không thuộc về mình, quả nhiên là vẫn không thể chiếm được. Lời đồn không sai, nàng hoàn toàn không phải là thần nữ gì đó, thần nữ thật sự đã rơi xuống dốc núi ở Lê Sơn, chết từ ba năm trước rồi. Là nàng cầu xin phụ thân, mua chuộc Tư nguyệt giám đưa nàng vào cung.

Đó là từ khi nào đã gieo xuống chấp niệm?

Có lẽ là từ trong biển hoa như tuyết, hắn quay đầu mỉm cười. Từ đây, nhất kiến chung tình, cả đời chung tình.

11. Chương 10

Hoàng hậu nương nương trượt chân rơi xuống núi, Tấn vương điện hạ ra tay cứu giúp nhưng cũng vô ý ngã xuống vách núi đen. Khi tin tức truyền đến, Trác Diệp hất bàn, hai mắt đỏ bừng, giận dữ hét: “Tìm! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!”

Bọn thị vệ tìm suốt cả bảy ngày bảy đêm, rốt cục ở trong đồng tuyết đọng dưới chân núi tìm thấy cái xác tàn tạ của Tấn vương nhưng vẫn không thể tìm được tung tích của Quý Ấu Thanh như trước.

Trác Diệp không tin Quý Ấu Thanh sẽ chết.

Khi chơi cờ, ngày ở lãnh cung, lúc trúng độc, chẳng phải nàng vẫn luôn tìm được đường sống trong chỗ chết, lại êm đẹp đứng ở trước mặt hắn chuyện trò vui vẻ sao? Đúng, nói không chừng lần này cũng là ván cờ nàng sắp đặt, trong lòng Trác Diệp liên tục tự nhủ.

Ngày ngày thứ mười lăm, cung nữ tâm phúc của Quý Ấu Thanh là Tam Nguyệt cầu kiến hoàng thượng.

Tam Nguyệt giao một tấm Hổ phù và một bức thư cho Trác Diệp, trên đó ghi lại cận kề những chứng cứ chứng minh Tấn vương có âm mưu làm phản.

Rõ ràng Quý Ấu Thanh có rất nhiều cách để diệt trừ Tấn vương nhưng nàng lại cố tình chọn cách ngu ngốc nhất. Nàng sợ hắn bị người trong thiên hạ lên án là tàn sát huynh đệ, vì bảo toàn mặt mũi của hắn cho nên đã biến cuộc mưu sát này thành giai thoại Tấn vương cứu hoàng hậu. Nàng chính là một nữ tử vì một chuyện mà lo lắng chu toàn cho hắn như vậy.

Hai tay Trác Diệp run run, xem hết bức thư trong tay.

“Đây là Hổ phù trong tay nương nương. Nương nương nói, cả nhà Quý gia trung quân ái quốc, hoàng thượng không cần kiêng kị.” Về mặt tam Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, nói, “Nương nương không muốn trở lại trong trung, quãng đời còn lại nàng muốn làm bạn nơi thanh vắng cổ phật, ngày ngày cầu nguyện cho Đại Hạ được quốc thái dân an.”

Trác Diệp ngẩng đầu: Hắn biết mà! Nàng không chết!

“Nàng... Khỏe không?”

“Rất khỏe. Hoàng thượng không cần tìm nữa.” Tam Nguyệt đã sớm học được sự bình tĩnh như sóng nước chẳng xao, lạnh nhạt nói, “Nương nương nói, từ giờ mỗi người bình an, vĩnh viễn không gặp lại.”

Mỗi người bình an, vĩnh viễn không gặp lại. Trác Diệp thì thảo những lời này, mở to mắt ngã ngối trên ghế.

Ngồi trên đế vị nhiều năm, hắn đã sớm không còn là thiếu niên lỗ mãng kia nữa. Thật ra từ rất lâu trước đây hắn đã phát hiện gian tình giữa Tấn vương và Thẩm Viện, nhưng đón nhận chẳng phải đau lòng như trong dự đoán. Mà bây giờ, nghĩ đến cuộc đời này sẽ không còn được gặp lại nàng, trong lồng ngực hắn truyền đến cảm giác đau đớn.

Hắn siết chặt tấm Hồ phù trong tay: Sao nàng dám rời khỏi hắn?!

Sao nàng dám...

Hắn còn có nhiều chuyện chưa kịp nói cho nàng. Phòng vệ kinh đô là hắn cố ý cho Tấn vương, tiếp tục ủng hộ Thẩm Viện cũng là để khiến bọn họ mất cảnh giác, chờ thời cơ. Hắn còn chưa có giải thích, trên yến tiệc ngày đó, lời hắn không nói hết lời thực ra là: “Nếu phải có một người, vậy trẫm đi.”

Nhất định là nàng đã tâm như tro tàn mới có thể rời khỏi hắn. Hắn che ngực, từ khi nào đã đặt nàng ở trong lòng? Nàng cười nhạt, nàng bướng bỉnh lạnh lùng, nàng ra vẻ trấn định bình tĩnh.

Đáng tiếc khi hắn hiểu được đã quá muộn rồi. Ngồi trên cao, để vương trẻ tuổi suy sụp thông tay xuống.

Từ đây ngày tháng thăng trầm, giang sơn vắng lặng, chỉ còn một mình hắn.

Kết thúc.

Sau khi Tam Nguyệt hồi kinh từ nơi săn bắn đã lập tức đi Kinh Giao.

Nàng quỳ gối trước một ngôi mộ, dập đầu thật sâu.

Trác Diệp không biết, Quý gia không biết, toàn bộ người trong thiên hạ đều không biết. Quý Ấu Thanh đã từng là hoàng hậu nương nương, bây giờ chỉ được an táng lẻ loi trơ trọi tại nơi rừng núi hoang vắng này, chỉ có một phần mộ xanh cỏ.

Sau khi Quý Ấu Thanh tỉnh lại từ trong hôn mê, thái y nói nàng kéo dài quá lâu, độc đã hòa vào lục phủ ngũ tạng, mệnh không còn dài. Dùng ngân lượng đuổi thái y đi rồi, nàng nắm chặt lấy tay Tam Nguyệt, cẩn thận dặn dò hậu sự. Tam Nguyệt khóc ròng gập đầu đồng ý.

Quý Ấu Thanh rơi xuống dốc núi, Tam Nguyệt nghe theo phân phó của nàng, đốt hết xác chết của nàng rồi chôn ở Kinh Giao. Chỉ để làm cho Trác Diệp nghĩ rằng, nàng sống rất tốt.

Tam Nguyệt nghĩ, chắc hẳn nương nương rất yêu hoàng thượng cho nên dù chỉ một chút xíu cảm giác tội lỗi cũng không nỡ để người phải chịu. Nàng hoảng hốt nhớ lại, những ngày Quý Ấu Thanh đóng cửa từ chối tiếp khách, ngày ngày đều vẽ chân dung Trác Diệp.

Lúc đó Quý Ấu Thanh đã sắp dầu hết đèn tắt, nàng cười ngơ ngẩn vuốt ve bức tranh, máu tươi từ khóe miệng tràn ra. Nàng nói: “Duyên phận giữa ta và hắn, một đời này, chỉ dừng ở đây thôi.”

Chỉ một đời này thôi.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khoa-quan-tam>